

B19 Izabela Salmonowiczówna

ur. 27.07.1913 r., w Podziśniu zm. 26.05.1991 r. we Wrocławiu (cmentarz Grabiszyn, pole/grób/rząd: 37/239/9)

córka Józefa (**B14**) i Anny Benisławskiej

mąż Zygmunt Ruszczyc h. Lis

dzieci: Anna, Zygmunt, Jadwiga, Krystyna, Danuta

Izabela Salmonowiczówna (zdjęcie z lipca 1928 r.)

- absolwentka Gimnazjum im. A. Czartoryskiego w Wilnie (matura w 1934 r.)

- łączniczka V odcinka „Wachlarza” w Wilnie, pseudonim Iza

- „Urodzona w 1913 r., pochodziła z Podziśnia; matura w 1934 r. w Liceum im. Czartoryskich w Wilnie; wysoka; w czasie II wojny wyszła za Zygmunta Ruszczyca (z litewskich Ruszczyców), mieli dużo dzieci; po II wojnie Zygmunt Ruszczyc był profesorem rolnictwa we Wrocławiu. Izabela miała brata – chyba Leona i siostrę – chyba Marię. W czasie wojny byłem u niej w Podziśniu i spędziłem kilka dni – ukrywałem się. Znałem ją z pracy w AK i Wachlarzu, gdzie była łączniczką razem z moją żoną [z domu Pelikan]”

– relacja Zygmunta Augustowskiego, Konwent Polonia

Zygmunt Ruszczyc

Urodził się 7 lutego 1914 roku w Wilnie. Studia akademickie ukończył na Wydziale Rolniczym Uniwersytetu im. Stefana Batorego w Wilnie w 1939 roku. [Wydz. Rolniczy powstał w 1937 r. z przekształcenia Studium Rolniczego]. W czasie studiów – członek Akademickiego Klubu Włóczęgów Wileńskich, pseudonim Seradela. Pracę zawodową jako inżynier rolnik rozpoczął w lutym 1939 r. w majątku Sawicze koło Baranowicz. Po rocznej przerwie, z powodu wywiezienia Go przez okupanta na roboty do Niemiec, podjął ponownie pracę w gospodarstwie rolnym, pracując w latach 1944–1945 w Bielanych pow. grójecki i w Podziśniu w woj. wileńskim. W tym czasie działał w ruchu oporu będąc porucznikiem w Zgrupowaniu Wileńskim AK. Po zakończeniu II wojny światowej rozpoczął pracę w charakterze starszego asystenta w Katedrze Ogólnej Hodowli Zwierząt na Wydziale Rolniczym UMCS w Lublinie pod kierownictwem prof. dr. Romana Prawo-cheńskiego. Po rocznej pracy przeniósł się do Zakładu Doświadczalnego PINGW w Pawłowicach w woj. poznańskim, gdzie został kierownikiem naukowym. W roku 1951 został przeniesiony do Zakładu Doświadczalnego Instytutu Zootechniki w Czechnicy, w którym pracował jako kierownik naukowy zakładu. Stopień doktora uzyskał w roku 1949 na Wydziale Rolniczym Uniwersytetu i Politechniki Wrocławskiej na podstawie rozprawy *Wpływ cięży wielo-płodowej na użytkowość krów mlecznych* (promotor - prof. dr. Tadeusz Konoński), natomiast tytuł docenta został Mu nadany w 1954 roku. Tytuł profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1961 roku, a profesora zwyczajnego w roku 1969. Specjalność naukowa: żywienie zwierząt i paszoznawstwo. W 1964 r. został powołany przez FAO jako ekspert do Syrii, gdzie brał udział w organizowaniu Instytutu Rolniczego w Damaszku i inicjował prace badawcze z zakresu żywienia zwierząt i paszoznawstwa. Pracował w Syrii 4 lata.

W latach 1951–1979 był kierownikiem nowo utworzonej Katedry Żywienia Zwierząt WSR we Wrocławiu, a w latach 1959–1962 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Zootechnicznego. Przez wiele lat brał udział w pracach Komitetu Nauk Zootechnicznych PAN, Rady Naukowo-Technicznej przy Ministrze Rolnictwa, był przewodniczącym Rady Naukowej Instytutu Zootechniki w Krakowie. Był promotorem 14 doktoratów oraz opiekunem ponad 70 prac magisterskich, wykonał wiele recenzji wniosków na tytuł profesora, habilitacyjnych i doktorskich. Jest autorem 3 podręczników (Metodyka doświadczeń zootechnicznych – 4 wydania; Żywienie zwierząt i paszoznawstwo – 6 wydań; Zasady żywienia zwierząt, 1963) oraz skryptu (Zasady żywienia zwierząt, 1960), oraz 111 publikacji naukowych, w tym 88 oryginalnych prac ba-

dawczych. Prowadził wykłady za granicą, szczególnie podczas pobytu w Syrii. Był uznanym specjalistą z zakresu żywienia zwierząt, paszoznawstwa i doświadczalnictwa zootechnicznego. Specjalizował się w żywieniu świń, był pionierem zarówno w kraju, jak i w Europie stosowania dodatków paszowych poprawiających efekty produkcyjne. Był pionierem wiedzy dotyczącej doświadczalnictwa zootechnicznego, autorem pierwszego podręcznika z metod badań na zwierzętach.

Za działalność naukową i dydaktyczną został wyróżniony Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim i Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski; Medalem Komisji Edukacji Narodowej; Odznaką Zasłużony dla AR Wrocław; Odznaką Zasłużony Nauczyciel PRL; Medalem za Zasługi dla AR Wrocław; Medalem 40-lecia PRL; Odznaką Zasłużony dla woj. leszczyńskiego oraz tytułem doktora honoris causa Akademii Rolniczej w Poznaniu w 1990 r. Zmarł 27 września 1996 roku. Spoczywa na cmentarzu na Grabiszynie we Wrocławiu (pole 52, rząd 23, grób 556).

Anna Ruszczyc

ur. 1943 r.

panna

Zygmunt Ruszczyc

ur. 1943 r.

żona 1-vo Anna Musiał, ich dzieci: Piotr, Marcin; 2-vo Biruta Zielkiewicz

Jadwiga Ruszczyc

ur. 1945 r.

Krystyna Ruszczyc

ur. 1950 r.

Danuta Ruszczyc

ur. 1952 r.,

mąż Krzysztof Karczmarski, ich syn Łukasz (ur. 1975 r.) żonaty z Joanną Zwierzyńską